

Ghid privind evaluarea rezervelor tehnice

Introducere

- 1.1. În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 din 24 noiembrie 2010 (denumit în continuare Regulamentul EIOPA)¹ și articolele 76 - 86, precum și cu articolul 48 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Directiva Solvabilitate II)², completate prin Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 și, în special, prin articolele 17 - 42 cu privire la normele referitoare la rezervele tehnice, EIOPA emite ghidul privind evaluarea rezervelor tehnice³.
- 1.2. Ghidul privind evaluarea rezervelor tehnice este elaborat pentru a spori consecvența și convergența practicii profesionale pentru societățile de toate tipurile și dimensiunile din statele membre și pentru a sprijini societățile la calcularea rezervelor tehnice în temeiul Directivei Solvabilitate II.
- 1.3. Este recunoscut faptul că raționamentul calificat este o componentă cheie a calculării rezervelor tehnice și ar trebui să se aplice în stabilirea ipotezelor care vor fi utilizate în evaluarea rezervelor tehnice pentru societățile de asigurare și de reasigurare. Prezentul ghid privind evaluarea rezervelor tehnice ar trebui să fie interpretat coroborat cu capitolul 4 din Ghidul privind utilizarea modelelor interne pentru stabilirea ipotezelor și raționamentul calificat, care se bazează pe articolul 2 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.
- 1.4. Prezentul ghid se adresează autorităților naționale competente în temeiul Directivei Solvabilitate II.
- 1.5. Ghidul va fi utilizat în ultimă instanță atât de actuari, cât și de alți profesioniști care pot fi desemnați să îndeplinească sarcinile funcției actuariale.
- 1.6. Pașii relevanți pentru a asigura calcularea fiabilă a rezervelor tehnice ar trebui să fie parcurși de către persoanele care au responsabilitatea calculării. Funcția actuarială ar trebui să îndeplinească atribuții de coordonare și validare. Societățile ar trebui să solicite funcției actuariale - chiar și atunci când nu este menționat în mod explicit - să își îndeplinească atribuțiile, dacă este cazul, luând în considerare cerințele definite în Ghidul privind evaluarea rezervelor tehnice și în conformitate cu Ghidul privind sistemul de guvernanță și cerințele definite în articolul 272 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.
- 1.7. Prezentul ghid este alcătuit din diferite secțiuni. Secțiunea 1, referitoare la calitatea datelor, explorează modalitățile în care problemele de calitate a datelor ar trebui luate în considerare în procesul de calculare a rezervelor tehnice și de asigurare că deficiențele sunt tratate în mod corespunzător.

¹ JO L 331, 15.12.2010, p. 48-83

² JO L 335, 17.12.2009, p. 1-155

³ JO L 12, 17.01.2015, p. 1-797

- 1.8. Secțiunea 2, referitoare la segmentare și separare, explorează modalitățile în care obligațiile de asigurare și de reasigurare pot fi segmentate. Scopul segmentării este de a realiza o evaluare exactă a rezervelor tehnice.
- 1.9. Secțiunea 3, referitoare la ipoteze, stabilește cerințele pentru alegerea metodologiilor de calcul al rezervelor tehnice. Acest lucru se referă la procesul general de evaluare a proporționalității, care este de așteptat să fie derulat de societăți atunci când selectează o metodă de calcul, precum și la aspectele metodologice specifice ale calculării.
- 1.10. Secțiunea 4, referitoare la metodologiile de calcul al rezervelor tehnice, conține recomandări relevante pentru calcularea rezervelor tehnice în ansamblu. Această secțiune oferă, de asemenea, o listă care nu este exhaustivă de abordări posibile pentru simplificări, ținând seama de faptul că metodologiile și tehnicile de evaluare a rezervelor tehnice sunt supuse unei dezvoltări continue. Evaluarea proporționalității descrise în prezentele recomandări nu este relevantă numai pentru selectarea metodologiilor de calculare a rezervelor tehnice. Rezoluțiile sale ar trebui să fie, de asemenea, convenabile pentru a sprijini alte măsuri necesare pentru calcularea rezervelor tehnice, cum ar fi calitatea datelor, segmentarea, stabilirea și validarea ipotezelor.
- 1.11. Având în vedere că o listă închisă nu ar fi în conformitate cu o abordare bazată pe principii a proporționalității și ar putea să nu ofere metode de calcul proporționale pentru toate profilurile de risc, metodele simplificate propuse în acest ghid nu ar trebui interpretate ca fiind o listă închisă, ci ca posibile metodologii pentru a fi aplicate.
- 1.12. Secțiunea 5, referitoare la validare, se concentrează asupra tipurilor și selectării metodelor și proceselor de validare, frecvenței, sferei de acoperire și documentării, precum și asupra evaluării controalelor care ar trebui să fie efectuate de către societăți pentru a valida rezervele tehnice. Scopul acestui ghid este de a asigura o abordare convergentă a procesului de validare a rezervelor tehnice în statele membre. Anexele tehnice prezintă unele procese și abordări standard de validare și recomandă când ar putea fi adecvată utilizarea acestora.
- 1.13. În cazul în care nu sunt definiți în prezentul ghid, termenii au semnificația consacrată în actele normative menționate în introducere.
- 1.14. Ghidul se aplică de la 1 aprilie 2015.

Secțiunea 1: Calitatea datelor

Clarificarea conceptelor de integralitate și adecvare a datelor

Recomandarea 1 - Integralitatea datelor

- 1.15. Societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să se asigure că datele utilizate la calcularea rezervelor tehnice acoperă o perioadă suficient de mare de observații care caracterizează realitatea măsurată.
- 1.16. Pentru a efectua calcularea rezervelor de prime pentru obligațiile asigurărilor generale, societățile ar trebui să se asigure că sunt disponibile suficiente informații istorice cu privire la costul total al daunelor și la tendințele reale ale acestora, la un nivel suficient de granularitate.
- 1.17. Pentru a calcula rezerva de daune, societățile ar trebui să se asigure că sunt disponibile suficiente date pentru a permite identificarea structurii relevante a evoluției daunelor, la un nivel suficient de granularitate, pentru a permite o analizare a acestor modele în cadrul grupelor de riscuri omogene.

Recomandarea 2 - Adecvarea datelor

- 1.18. Societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să se asigure că datele referitoare la diferite perioade de timp sunt utilizate în mod consecvent.
- 1.19. Societățile ar trebui să aplice ajustări datelor istorice, dacă este necesar, pentru a crește credibilitatea sau calitatea acestora, ca informații care contribuie la stabilirea unor estimări mai fiabile ale rezervelor tehnice și pentru alinierea acestora la caracteristicile portofoliului care este evaluat și cu evoluțiile viitoare estimate ale riscurilor.

Revizuirea și validarea calității datelor

Recomandarea 3 – Elementele de verificare a datelor

- 1.20. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că funcția actuarială evaluează adecvarea și integralitatea datelor printr-o serie de elemente de verificare suficient de cuprinzătoare pentru a îndeplini criteriile stabilite în ghidurile anterioare și pentru a permite detectarea deficiențelor relevante.
- 1.21. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că funcția actuarială efectuează această evaluare la un nivel corespunzător de granularitate.

Recomandarea 4 - Alte analizări efectuate

- 1.22. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că funcția actuarială ia în considerare concluziile analizelor relevante, realizate prin revizuire externă, în cazul în care calitatea datelor este revizuită în contextul calculării rezervelor tehnice.

Recomandarea 5 - Determinarea metodologiilor de aplicat

- 1.23. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că funcția actuarială ia în considerare relația dintre concluziile analizării calității datelor și selectarea metodologiilor care urmează să fie aplicate la evaluarea rezervelor tehnice.
- 1.24. Societățile ar trebui să se asigure că funcția actuarială analizează măsura în care datele utilizate sunt adecvate pentru a susține ipotezele care stau la baza metodologiilor aplicate la evaluarea rezervelor tehnice. Dacă datele nu sunt adecvate metodologiilor, atunci societatea ar trebui să selecteze o metodologie alternativă.
- 1.25. La evaluarea integralității datelor, societățile ar trebui să se asigure că funcția actuarială stabilește dacă numărul de observații și nivelul de granularitate a datelor disponibile sunt suficiente și adecvate pentru a îndeplini cerința privind informațiile de intrare pentru aplicarea metodologiei.

Recomandarea 6 - Sursa și utilizarea datelor

- 1.26. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să solicite funcției actuariale să ia în considerare sursa și utilizarea preconizată a datelor în procesul de validare a datelor.

Recomandarea 7 - Utilizarea raționamentului calificat

- 1.27. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că utilizarea raționamentului calificat în evaluarea exactității, adecvării și integralității datelor utilizate la calcularea rezervelor tehnice nu înlocuiește colectarea, prelucrarea și analizarea corespunzătoare a datelor, dar le completează acolo unde este necesar.

Recomandarea 8 - Procesul de validare și feedback

- 1.28. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că funcția actuarială, în limitele mandatului de coordonare a calculării rezervelor tehnice, coordonează, de asemenea, evaluarea și validarea datelor relevante utilizate în procesul de evaluare.
- 1.29. Atribuția de coordonare ar trebui să includă cel puțin:
 - a) selectarea datelor utilizate în evaluare, având în vedere criteriile de exactitate, adecvare și integralitate a datelor și stabilirea celor mai adecvate metodologii pentru a fi aplicate la calculare. În acest scop, instrumentele relevante ar trebui să fie utilizate pentru a verifica diferențele semnificative care pot apărea în datele aferente unui singur an și în cadrul altor analize relevante;
 - b) raportarea recomandărilor privind aplicarea optimizării procedurilor interne, care sunt considerate relevante pentru a îmbunătăți conformitatea cu criteriile prevăzute la punctul a);

- c) identificarea cazurilor în care este nevoie de date externe suplimentare;
- d) evaluarea calității datelor externe, efectuată similar cu evaluarea datelor interne, cu evidențierea necesității de date de piață sau a situațiilor când acestea ar trebui să fie folosite pentru a optimiza calitatea datelor interne și dacă și cum pot fi aplicate optimizările respective asupra datelor disponibile;
- e) evaluarea necesității de ajustare a datelor disponibile, în cadrul celor mai bune practici actuariale, pentru a optimiza adaptarea și fiabilitatea estimărilor derivate din metodologiile actuariale și statistice de stabilire a rezervelor, bazate pe aceste date;
- f) înregistrarea perspectivelor relevante dobândite în procesul de evaluare și de validare, care pot deveni relevante și pentru celelalte etape de calculare a rezervelor tehnice și care se referă la înțelegerea riscurilor subiacente și, de asemenea, la cunoașterea calității și limitărilor datelor disponibile.

Limitările datelor

Recomandarea 9 - Identificarea sursei de limitări semnificative

1.30. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că funcția actuarială evaluează exactitatea, integralitatea și adecvarea datelor pentru a identifica limitările semnificative ale datelor. În cazul în care sunt identificate limitări semnificative, ar trebui, de asemenea, identificate sursele acestor limitări.

Recomandarea 10 - Impactul deficiențelor

1.31. Pentru a identifica și evalua impactul deficiențelor posibile, care ar putea afecta conformitatea cu cerințele de calitate a datelor, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că funcția actuarială analizează documentele relevante disponibile, referitoare la procesele și procedurile interne de colectare, stocare și validare a datelor utilizate pentru evaluarea rezervelor tehnice și, dacă este necesar, ar trebui să caute informații specifice prin contactarea personalului implicat în aceste procese.

1.32. În plus, societățile ar trebui să se asigure că funcția actuarială coordonează atribuțiile relevante care pot fi îndeplinite pentru a evalua impactul deficiențelor identificate la datele disponibile utilizate la calcularea rezervelor tehnice, în scopul de a constata dacă datele disponibile ar trebui să fie utilizate pentru scopul intenționat sau dacă ar trebui căutate date alternative.

Recomandarea 11 - Ajustările datelor

1.33. În cazul în care sunt identificate deficiențe ale datelor, societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să se asigure că funcția actuarială, având în vedere scopul său, evaluează dacă prin ajustare sau completare calitatea datelor poate fi optimizată.

- 1.34. Societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să se asigure că acestea pun în aplicare măsuri adecvate pentru a depăși limitările datelor care rezultă din schimbul de informații cu partenerul de afaceri.
- 1.35. Atunci când se utilizează date externe, societățile ar trebui să se asigure că datele rămân conforme cu standardele stabilite în prezentul ghid, în ceea ce privește calitatea datelor.
- 1.36. Societățile ar trebui să decidă dacă este posibil să ajusteze datele pentru a depăși deficiențele care afectează calitatea datelor și, dacă este cazul, ce ajustări specifice ar trebui introduse.
- 1.37. Societățile ar trebui să se asigure că ajustările sunt limitate la nivelul strict necesar pentru a îmbunătăți respectarea criteriilor stabilite în recomandările anterioare și nu denaturează identificarea tendințelor și a altor caracteristici cu privire la riscurile inerente reflectate în cadrul datelor.

Recomandarea 12 - Recomandările funcției actuariale

- 1.38. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că funcția actuarială formulează și transmite recomandări organului de conducere cu privire la procedurile care ar putea fi urmate în vederea creșterii calității și cantității datelor disponibile. Pentru a îndeplini această atribuție, funcția actuarială ar trebui să identifice sursele de limitare semnificative și să propună soluții posibile, luând în considerare eficiența acestora și timpul necesar pentru a le pune în aplicare.

Recomandarea 13 - Utilizarea raționamentului calificat în privința limitărilor semnificative

- 1.39. În cazul în care există limitări semnificative ale datelor, care nu pot fi remediate fără măsuri de complexitate ridicată, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că este utilizat raționamentul calificat pentru a depăși aceste limitări, în scopul de a se asigura că rezervele tehnice sunt calculate în mod corespunzător. Calcularea rezervelor tehnice nu ar trebui să fie afectată de datele inexacte sau incomplete.

Recomandarea 14 - Documentarea limitării datelor

- 1.40. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că funcția actuarială documentează limitările datelor, incluzând cel puțin:
 - (a) descrierea deficiențelor, cuprinzând cauzele acestora și referințe la alte documente în care au fost identificate;
 - (b) explicarea concisă privind impactul deficiențelor în sfera de acoperire a calculării rezervelor tehnice, în ceea ce privește gradul de semnificație al acestuia și modul în care acesta afectează procesul;
 - (c) descrierea acțiunilor întreprinse de către funcția actuarială pentru a detecta deficiențele, complementar sau nu cu alte surse și documente;

- (d) descrierea modului în care astfel de situații pot fi remediate într-un termen scurt pentru scopul propus și recomandările relevante care urmează să fie aplicate pentru a optimiza calitatea datelor în viitor.

Datele de piață

Recomandarea 15 - Utilizarea datelor de piață

- 1.41. La evaluarea obligațiilor care depind direct de evoluția piețelor financiare sau în cazul în care calcularea rezervelor tehnice necesită introducerea de date din surse externe, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să fie în măsură să demonstreze că datele externe sunt mai adecvate decât datele interne pentru scopul propus. Societățile ar trebui să se asigure că datele externe furnizate de terți sau datele de piață completează datele interne disponibile.
- 1.42. Fără a aduce atingere nivelului de dependență a obligațiilor de condițiile de piață sau nivelului de calitate referitor la datele interne disponibile, societățile ar trebui să ia în considerare valorile de referință externe relevante, după caz. Datele externe ar trebui să fie supuse analizării, pentru a se evalua respectarea generală a cerințelor privind calitatea datelor.

Recomandarea 16 - Condițiile referitoare la datele de piață

- 1.43. Pentru a realiza evaluarea nivelului de exactitate, adecvare și integralitate a datelor externe, societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să se asigure că funcția actuarială cunoaște și ia în considerare la analizare, fiabilitatea surselor de informare, precum și consecvența și stabilitatea procesului de colectare și publicare a informațiilor în timp.
- 1.44. Mai mult decât atât, societățile ar trebui să se asigure că funcția actuarială analizează ipotezele realiste și metodologiile relevante aplicate pentru a obține date, inclusiv ajustările sau simplificările aplicate datelor brute. Funcția actuarială ar trebui să fie informată despre modificările care au fost aplicate în timp datelor externe și să le ia în considerare, indiferent dacă aceste modificări se referă la ipoteze sau la metodologiile asociate ori la alte proceduri pentru colectarea datelor externe.
- 1.45. Mai mult decât atât, ori de câte ori este accesibil și adecvat, societățile ar trebui să se asigure că funcția actuarială determină calitatea datelor disponibile în contextul analizării rezervelor tehnice, în ceea ce privește datele disponibile din domeniu sau din piață, care sunt considerate comparabile, în special în ceea ce privește cerințele stabilite la articolul 76 alineatul (3) din Directiva Solvabilitate II. Funcția actuarială ar trebui să identifice și să înțeleagă toate abaterile semnificative. Această analizare s-ar putea referi la particularitățile grupelor de riscuri omogene specifice care sunt evaluate.

Secțiunea 2: Segmentarea și separarea

Recomandarea 17 - Segmentarea obligațiilor de asigurare sau de reasigurare care rezultă din contracte de asigurare de sănătate și alte contracte de asigurare generală

- 1.46. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că obligațiile de asigurare sau de reasigurare care rezultă din contracte de asigurare de sănătate sau alte contracte de asigurare generală ar trebui să fie segmentate în linii de afaceri de asigurări de viață, în cazul în care astfel de obligații sunt expuse riscurilor biometrice (de exemplu, mortalitate, longevitate, invaliditate sau morbiditate) și în cazul în care tehnicile comune care sunt folosite pentru a evalua astfel de obligații iau în considerare în mod explicit evoluția variabilelor care stau la baza acestor riscuri.
- 1.47. În cazul în care obligațiile de asigurare sau de reasigurare sunt calculate în conformitate cu condițiile prevăzute la articolul 206 din Directiva Solvabilitate II, societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să se asigure că aceste obligații sunt considerate a fi subscrise pe baze tehnice similare celor de la asigurări de viață și, prin urmare, alocate pe linii de afaceri de asigurări de viață.

Recomandarea 18 - Modificarea segmentării obligațiilor de asigurare sau de reasigurare generale

- 1.48. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că obligațiile de asigurare sau de reasigurare care au fost inițial segmentate în linii de afaceri de asigurări generale și, ca urmare a producerii unui eveniment asigurat, sunt transformate în obligații de asigurare sau de reasigurare de viață, ar trebui evaluate folosind tehnici de asigurări de viață, care în mod explicit iau în considerare evoluția variabilelor care stau la baza riscurilor biometrice și sunt atribuite liniilor de afaceri de asigurări de viață relevante, de îndată ce există suficiente informații pentru a evalua aceste obligații folosind tehnicile de asigurări de viață.

Recomandarea 19 - Stabilirea și evaluarea caracterului adecvat al grupelor de riscuri omogene

- 1.49. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să calculeze rezervele tehnice folosind grupe de riscuri omogene, pentru stabilirea ipotezelor.
- 1.50. O grupă de riscuri omogene cuprinde un set de contracte de asigurare cu caracteristici similare ale riscurilor. La selectarea unei grupe de riscuri omogene, societățile ar trebui să ajungă la un echilibru adecvat între credibilitatea datelor disponibile, pentru a permite efectuarea unor analizări statistice fiabile, și omogenitatea caracteristicilor riscurilor din cadrul grupei. Societățile ar trebui să definească grupele de riscuri omogene în așa fel încât acestea să fie suficient de stabile în timp.

- 1.51. În cazul în care este necesar, societățile ar trebui, pentru derivarea riscurilor, să ia în considerare, printre altele, următoarele elemente:
- a) politica de subscriere;
 - b) procedurile de soluționare a daunelor;
 - c) profilul de risc al deținătorilor de polițe;
 - d) caracteristicile produsului, în special garanțiile;
 - e) deciziile de management viitoare.
- 1.52. Societățile ar trebui să asigure convergența între grupele de riscuri omogene pe care le utilizează pentru a evalua rezervele tehnice brute de reasigurare și sumele recuperabile din reasigurare.

Recomandarea 20 - Calcularea la nivelul grupelor de contracte

- 1.53. Pentru a calcula rezervele tehnice și pentru a efectua proiecții ale fluxurilor de trezorerie, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să aplice ipoteze stabilite la nivelul grupelor de riscuri omogene asupra contractelor individuale sau unor grupuri de contracte dacă acestea pot fi mai granulare decât grupele de riscuri omogene.

Recomandarea 21 - Separarea contractelor de asigurare sau de reasigurare multiple

- 1.54. În cazul în care un contract de asigurare sau de reasigurare acoperă riscuri din diferite linii de afaceri, separarea obligațiilor nu este necesară în cazul în care doar unul dintre riscurile care fac obiectul contractului este semnificativ. În acest caz, obligațiile referitoare la contract trebuie să fie segmentate în funcție de factorii generatori de risc majori.

Recomandarea 22 - Granularitatea segmentării

- 1.55. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să analizeze dacă granularitatea segmentării obligațiilor de asigurare sau de reasigurare reflectă în mod adecvat natura riscurilor. Această segmentare ar trebui să ia în considerare dreptul de participare la profit al deținătorilor de polițe, opțiunile și garanțiile încorporate în contracte și factorii generatori de risc relevanți aferenți obligațiilor.

Recomandarea 23 - Segmentarea în ceea ce privește rezerva de prime și rezerva de daune

- 1.56. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să analizeze atât natura riscurilor subiacente, care sunt evaluate împreună, cât și calitatea datelor în stabilirea grupelor de riscuri omogene pentru calcularea rezervei de prime și a rezervei de daune.

Secțiunea 3: Ipotezele

Recomandarea 24 - Convergența ipotezelor

1.57. Societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să se asigure că ipotezele utilizate la stabilirea rezervelor tehnice, fondurilor proprii și a cerinței de capital de solvabilitate sunt convergente.

Factorii de risc biometrici

Recomandarea 25 - Modelarea factorilor de risc biometrici

1.58. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să analizeze dacă o metodă deterministă sau stocastică este adecvată pentru a modela incertitudinea factorilor de risc biometrici.

1.59. Societățile ar trebui să ia în considerare durata obligațiilor atunci când evaluează dacă o metodă care omite modificările viitoare estimate ale factorilor de risc biometrici este adecvată, în special în evaluarea erorii introduse în rezultat prin intermediul metodei.

1.60. Societățile ar trebui să se asigure că metoda care are în vedere ipoteza că factorii de risc biometrici sunt independenți de orice altă variabilă este adecvată și că particularitățile factorilor de risc sunt luate în considerare. În acest scop, evaluarea nivelului de corelație ar trebui să se bazeze pe date istorice și raționamentul calificat, astfel cum este prevăzut în ghidul privind raționamentul calificat.

Recomandarea 26 - Cheltuielile de acoperire a riscului

1.61. Pentru societățile de asigurare și de reasigurare care utilizează un program de acoperire pentru a minimiza riscurile, cheltuielile aferente programului de acoperire ar trebui luate în considerare la evaluarea rezervelor tehnice. Evoluția estimată a acestor cheltuieli ar trebui să se reflecte în intrările și ieșirile de fluxuri de trezorerie proiectate, care sunt necesare pentru decontarea obligațiilor de asigurare și de reasigurare.

Recomandarea 27 - Disponibilitatea datelor de piață

1.62. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să evalueze disponibilitatea datelor de piață relevante, cu privire la cheltuieli, prin analizarea reprezentativității datelor de piață în raport cu portofoliul de obligații de asigurare sau de reasigurare, precum și a credibilității și fiabilității datelor.

Recomandarea 28 - Cheltuielile luate în considerare prin termenii contractuali

1.63. Societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să se asigure că acele cheltuieli care sunt stabilite prin contracte între societate și terți sunt luate în considerare în funcție de termenii contractului. În special, comisioanele care decurg din

contractele de asigurare sunt luate în considerare pe baza clauzelor contractelor dintre societăți și persoanele din vânzări, iar cheltuielile din domeniul reasigurărilor sunt luate în considerare în funcție de contractele încheiate între societate și reasuratorii săi.

Alocarea cheltuielilor

Recomandarea 29 - Granularitatea alocării cheltuielilor

1.64. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să aloce cheltuielile pe grupe de riscuri omogene, cel puțin pe linii de afaceri, în conformitate cu segmentarea obligațiilor utilizată la calcularea rezervelor tehnice.

Recomandarea 30 - Repartizarea cheltuielilor de regie

1.65. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să aloce cheltuielile de regie într-un mod realist și obiectiv și ar trebui să își bazeze alocarea pe analize recente ale activității, pe identificarea factorilor generatori de cheltuieli adecvați și pe rate relevante de repartizare a cheltuielilor.

1.66. Fără a aduce atingere evaluării proporționalității și primului paragraf al acestui ghid, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui, în scopul de a aloca cheltuielile de regie, să analizeze oportunitatea utilizării simplificării prezentate în anexa tehnică I, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- a) societatea desfășoară o activitate care include reînnoirea anuală a contractelor;
- b) reînnoirea trebuie recunoscută ca fiind o activitate nouă, în conformitate cu limitele contractului de asigurare;
- c) daunele apar uniform în timpul perioadei de acoperire.

Recomandarea 31 - Modificările abordării privind alocarea cheltuielilor de regie

1.67. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să aloce cheltuielile de regie pentru activități existente și activități viitoare pe o bază consecventă în timp și ar trebui să schimbe baza de alocare doar dacă o nouă abordare reflectă mai bine situația actuală.

Proiecțiile cheltuielilor

Recomandarea 32 - Convergența cheltuielilor cu alte fluxuri de trezorerie

1.68. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să aloce cheltuielile în proiecția fluxurilor de trezorerie astfel încât momentul înregistrării fluxurilor de trezorerie aferente cheltuielilor să fie în concordanță cu momentul înregistrării altor intrări sau ieșiri de fluxuri de trezorerie necesare pentru decontarea obligațiilor de asigurare și de reasigurare.

Recomandarea 33 - Modificările cheltuielilor

1.69. Societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să se asigure că ipotezele cu privire la evoluția cheltuielilor în timp, inclusiv cheltuielile viitoare care decurg din angajamentele asumate la sau înainte de data evaluării, sunt adecvate și să analizeze natura cheltuielilor. Societățile ar trebui să realizeze o ajustare pentru inflație, care este în concordanță cu estimările economice efectuate.

Recomandarea 34 - Simplificările referitoare la cheltuieli

1.70. La evaluarea naturii, amplitudinii și complexității riscurilor care stau la baza cheltuielilor luate în considerare la calcularea rezervelor tehnice, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în considerare, printre altele, incertitudinea viitoarelor fluxuri de trezorerie aferente cheltuielilor și evenimentele care pot schimba cuantumul, frecvența și amploarea fluxurilor de trezorerie aferente cheltuielilor.

1.71. Societățile ar trebui, de asemenea, să țină seama de tipul de cheltuieli și de gradul de corelare între diferitele tipuri de cheltuieli.

1.72. Atunci când se utilizează o simplificare pentru proiectarea cheltuielilor, bazată pe un model care utilizează informații cu privire la sarcinile curente și anterioare de cheltuieli pentru a proiecta sarcinile de cheltuieli viitoare, inclusiv inflația, societățile ar trebui să analizeze cheltuielile curente și istorice, acordând atenție, printre altele, situațiilor în care se înregistrează cheltuieli și factorilor care influențează cheltuielile. Societățile ar trebui să includă în evaluarea proporționalității o analiză a modului în care cheltuielile sunt legate de dimensiunea și natura portofoliilor de asigurare. Societățile nu ar trebui să aplice simplificarea în cazul în care cheltuielile se modifică semnificativ sau este de așteptat ca acestea să nu acopere toate, ci numai o parte din cheltuielile necesare pentru a deconta obligațiile de asigurare și de reasigurare.

Tratamentul garanțiilor financiare și al opțiunilor contractuale

Recomandarea 35 - Primele suplimentare pentru opțiunile încorporate

1.73. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în mod explicit în considerare primele suplimentare percepute titularilor de polițe, legate de opțiunile încorporate.

Recomandarea 36 - Caracterul adecvat al ipotezelor

1.74. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că ipotezele utilizate în evaluarea opțiunilor contractuale și garanțiilor financiare sunt în concordanță cu datele actuale de piață, practica actuală a pieței, acțiunile deținătorilor de polițe și de management, specifice pentru caracteristicile activității și societăților. Societățile ar trebui să analizeze, de asemenea, impactul condițiilor și tendințelor nefavorabile ale pieței și să stabilească un proces regulat pentru actualizarea și asigurarea faptului că aceste ipoteze sunt

încă realiste, având în vedere informațiile suplimentare de la ultima calculare a rezervelor tehnice.

Recomandarea 37 - Ipotezele privind acțiunile deținătorilor de polițe

1.75. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că ipotezele privind acțiunile deținătorilor de polițe sunt bazate pe dovezi statistice și empirice, în cazul în care acestea sunt disponibile. Societățile ar trebui să ia în considerare măsura în care deținătorii de polițe își exercită opțiunile contractuale într-un mod rațional din punct de vedere financiar, atunci când stabilesc ipotezele. În acest scop, societățile ar trebui să ia în considerare gradul de conștientizare al deținătorilor de polițe a valorii opțiunilor contractuale și posibilele reacții ale acestora la situația financiară în schimbare a societății.

Deciziile de management viitoare

Recomandarea 38 - Prevederi pentru deciziile de management viitoare

1.76. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să fie în măsură să ofere o justificare adecvată în cazul în care deciziile de management viitoare sunt ignorate în funcție de gradul de semnificație.

Recomandarea 39 - Convergența deciziilor de management cu alte ipoteze

1.77. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în considerare impactul deciziilor de management asumate asupra altor ipoteze în cadrul unui anumit scenariu de evaluare. Societățile ar trebui, în special, să analizeze efectele unei anumite decizii de management asupra acțiunilor deținătorilor de polițe sau asupra cheltuielilor aferente. Societățile ar trebui să țină seama de constrângerile legale sau de reglementare relevante pentru deciziile de management. Mai mult decât atât, pentru un anumit scenariu, care este în concordanță cu strategia de afaceri, societățile ar trebui să se asigure că deciziile de management viitoare asumate reflectă echilibrul dintre gradul de competitivitate și riscul de dinamică a rezilierilor.

Recomandarea 40 - Relația cu societatea cedentă

1.78. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în considerare deciziile de management viitoare ale societății cedente ca acțiuni ale deținătorilor de polițe și să estimeze rezervele tehnice pe baza unor ipoteze rezonabile privind acțiunile cedentei.

Beneficiile discreționare viitoare

Recomandarea 41 - Prevederi pentru beneficiile discreționare viitoare

1.79. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în considerare beneficiile discreționare viitoare estimate, indiferent dacă astfel de plăți sunt garantate prin contract sau nu. Societățile ar trebui să se asigure că la evaluarea valorii beneficiilor discreționare viitoare se ține cont de restricțiile

legale și contractuale relevante, de clauzele de participare la profit existente, precum și de planurile de distribuire a profiturilor.

Recomandarea 42 - Ipotezele privind beneficiile discreționare viitoare

1.80. Societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să se asigure că ipotezele cu privire la distribuirea beneficiilor discreționare viitoare sunt derivate într-un mod obiectiv, realist și verificabil, care cuprinde principiile și practicile adoptate de societate pentru a oferi contracte de asigurare cu participare la profit. În cazul în care distribuirea beneficiilor discreționare viitoare este legată de situația financiară a societății, ipotezele ar trebui să reflecte interacțiunea dintre activele și obligațiile societății.

Recomandarea 43 - Ipotezele privind modelarea distribuției beneficiilor discreționare viitoare

1.81. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să efectueze o analiză cuprinzătoare a experienței, practicilor și mecanismelor de distribuire anterioare, atunci când evaluează proporționalitatea metodei simplificate utilizate pentru determinarea beneficiilor discreționare viitoare.

Secțiunea 4: Metodologiile pentru calcularea rezervelor tehnice

Evaluarea proporționalității

Recomandarea 44 - Principiul general al proporționalității

1.82. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui, în scopul de a avea o evaluare globală a riscurilor care stau la baza obligațiilor de asigurare și de reasigurare, să ia în considerare interdependența dintre natura, amploarea și complexitatea acestor riscuri.

1.83. Societățile ar trebui să se asigure că funcția actuarială este în măsură să explice care sunt metodele folosite pentru a calcula rezervele tehnice și motivul pentru care au fost selectate metodele respective.

Recomandarea 45 - Evaluarea naturii și a complexității riscurilor

1.84. La evaluarea naturii și a complexității riscurilor care stau la baza contractelor de asigurare în conformitate cu articolul 56 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în considerare cel puțin următoarele caracteristici, acolo unde este cazul:

- (a) gradul de omogenitate a riscurilor;
- (b) varietatea diferitelor subriscuri sau componentelor de risc din care este compus riscul;
- (c) modul în care aceste subriscuri sunt interdependente;

- (d) nivelul de incertitudine, adică măsura în care fluxurile de trezorerie viitoare pot fi estimate;
- (e) natura materializării riscului în ceea ce privește frecvența și severitatea;
- (f) evoluția plăților aferente daunelor de-a lungul timpului;
- (g) extinderea daunelor potențiale, inclusiv extremitățile distribuției daunelor;
- (h) tipul de activitate din care derivă riscurile, adică asigurări directe sau reasigurări;
- (i) gradul de dependență între diferitele tipuri de riscuri, inclusiv extremitățile distribuției riscurilor;
- (j) instrumentele de minimizare a riscurilor utilizate, după caz, precum și impactul acestora asupra profilului de risc.

Recomandarea 46 - Identificarea structurilor de riscuri complexe

- 1.85. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să identifice factorii care indică prezența riscurilor complexe. Acesta ar trebui să fie cazul cel puțin când:
- (a) fluxurile de trezorerie sunt extrem de dependente de evoluția circumstanțelor economice;
 - (b) există interdependențe neliniare semnificative între mai mulți factori de incertitudine;
 - (c) fluxurile de trezorerie sunt afectate în mod semnificativ de posibile decizii de management viitoare;
 - (d) riscurile au un impact asimetric semnificativ asupra valorii fluxurilor de trezorerie, în special în cazul în care contractele includ opțiuni încorporate și garanții semnificative sau dacă există contracte complexe de reasigurare;
 - (e) valoarea opțiunilor și a garanțiilor este afectată de acțiunile deținătorilor de polițe;
 - (f) societatea utilizează un instrument de minimizare a riscurilor complexe;
 - (g) o varietate de acoperiri de natură diferită nu sunt separate în contracte;
 - (h) termenii contractelor sunt complecși, printre altele, în ceea ce privește criteriile de franșiză, participații, criteriile de includere și excludere ale acoperirii.

Recomandarea 47 - Evaluarea amplitudinii riscurilor

- 1.86. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să identifice și să utilizeze o interpretare a amplitudinii care este cea mai adecvată pentru circumstanțele specifice ale societății și pentru profilul de risc al portofoliului. Cu toate acestea, evaluarea "amplitudinii" ar trebui să conducă la o evaluare obiectivă și fiabilă.
- 1.87. Pentru a măsura amploarea riscurilor, societățile ar trebui să stabilească un sistem sau un nivel de referință specific societății, care să conducă la un

indicator de evaluare relativ, mai degrabă decât la unul absolut. În acest scop, riscurile pot fi considerate într-un interval de la mic la mare în raport de valoarea de referință stabilită.

Recomandarea 48 - Nivelul de granularitate al evaluării gradului de semnificație

- 1.88. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să determine nivelul cel mai adecvat la care se efectuează evaluarea gradului de semnificație în scopul calculării rezervelor tehnice, care ar putea fi grupele individuale de riscuri omogene, liniile individuale de afaceri sau activitatea globală a asigurătorului.
- 1.89. Societățile ar trebui să ia în considerare atunci când se evaluează gradul de semnificație faptul că un risc care este nesemnificativ în ceea ce privește activitatea globală a asigurătorului, poate avea totuși un impact semnificativ în cadrul unui segment.
- 1.90. În plus, societățile nu ar trebui să analizeze rezervele tehnice izolat, dar efectele asupra fondurilor proprii și, prin urmare, asupra întregului bilanț de solvabilitate, precum și asupra cerinței de capital de solvabilitate ar trebui luate în considerare în această analizare.

Recomandarea 49 - Consecințele erorii semnificative identificate în evaluarea proporționalității

- 1.91. În cazul în care utilizarea metodei care conduce la un nivel semnificativ de eroare este inevitabilă pentru societatea de asigurare și reasigurare, aceasta ar trebui să documenteze și să analizeze implicațiile acestui lucru cu privire la fiabilitatea calculului rezervelor tehnice și poziția generală de solvabilitate. Societatea ar trebui, în special, să evalueze dacă nivelul semnificativ de eroare este abordat în mod adecvat la determinarea cerinței de capital de solvabilitate și, prin urmare, la stabilirea marjei de risc pentru rezervele tehnice.

Metodele aplicate la calcularea rezervelor tehnice în cursul anului

Recomandarea 50 - Calculul simplificat al rezervelor tehnice în cursul anului

- 1.92. Societățile de asigurare și de reasigurare pot folosi simplificări, de exemplu simplificarea descrisă în anexa tehnică VI, în conformitate cu evaluarea proporționalității, în calculele trimestriale ale rezervelor tehnice.

Recomandarea 51 - Calculul celei mai bune estimări pentru rezervele tehnice trimestriale pentru asigurările de viață și generale

- 1.93. La calcularea trimestrială a celei mai bune estimări a rezervelor tehnice, societățile de asigurare și de reasigurare pot utiliza o metodă de actualizare, ținând seama de fluxurile de trezorerie înregistrate în cursul trimestrului și noile obligații care apar în timpul trimestrului. Societatea ar trebui să actualizeze și ipotezele aferente metodei menționate, atunci când analiza *real* vs. *estimat* arată că s-au produs modificări semnificative în cursul trimestrului.

Recomandarea 52 - Calcularea celei mai bune estimări pentru rezervele tehnice trimestriale pentru asigurările de viață

1.94. La calcularea actualizată trimestrială a celei mai bune estimări a rezervelor tehnice pentru asigurări de viață aferente contractelor index-linked și unit-linked, contractelor cu participare la profit sau contractelor cu garanții financiare, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să utilizeze analizele de senzitivitate prevăzute la articolul 272 alineatul (5) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 pentru a evalua senzitivitatea celei mai bune estimări la parametrii financiari relevanți. Acestea ar trebui să documenteze alegerea setului de parametri financiari și adecvarea continuă a acestora la portofoliul de active, precum și relevanța și exactitatea analizei de senzitivitate.

Metodologiile pentru evaluarea opțiunilor contractuale și a garanțiilor financiare

Recomandarea 53 - Decizia privind metodologia

1.95. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că evaluarea opțiunilor contractuale și a garanțiilor financiare se bazează pe metodologii actuariale și statistice adecvate, aplicabile și relevante, ținând seama de evoluțiile în acest domeniu.

1.96. Societățile ar trebui să se asigure că cel puțin următoarele aspecte sunt luate în considerare atunci când se decide asupra metodologiei de determinare a valorii opțiunilor contractuale și a garanțiilor financiare:

- (a) natura, amploarea și complexitatea riscurilor acoperite și interdependența lor pe durata de viață a contractelor;
- (b) posibilele perspective asupra naturii opțiunilor și garanțiilor și a principalilor factori de generare;
- (c) examinarea aprofundată a necesității de a include aspecte complexe de calcul suplimentare și complicate;
- (d) justificarea privind caracterul adecvat al metodei.

Recomandarea 54 - Metodologiile pentru evaluarea opțiunilor contractuale și a garanțiilor financiare

1.97. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să aplice evaluarea proporționalității prevăzută la articolul 56 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, atunci când aleg să utilizeze o formulă analitică apropiată sau a unei abordări stocastice pentru evaluarea opțiunilor contractuale și a garanțiilor financiare incluse în contractele de asigurare.

1.98. Atunci când niciuna dintre metode nu poate fi aplicată, societățile pot utiliza în ultimă instanță o abordare ce constă în următoarele etape:

- (a) analizarea caracteristicilor opțiunii sau ale garanției și a modului în care acestea ar afecta fluxurile de trezorerie;

- (b) analizarea valorii la care opțiunea sau garanția se estimează a fi profitabilă sau nu;
- (c) determinarea costului opțiunii sau garanției, estimat a varia în timp;
- (d) estimarea probabilității ca opțiunea sau garanția să devină mai mult sau mai puțin costisitoare în viitor.

Generatorii de scenarii economice (ESG)

Recomandarea 55 - Documentarea ESG

- 1.99. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să fie pregătite să pună la dispoziția autorităților de supraveghere la cerere, documente cu privire la:
- (a) modelele matematice pe care se bazează ESG și motivul pentru alegerea lor;
 - (b) evaluarea calității datelor;
 - (c) procesul de calibrare;
 - (d) parametrii rezultați din procesul de calibrare (în special cei corespunzători factorilor generatori de volatilitate și corelație în cadrul riscului de piață).

Recomandarea 56 - Înțelegerea generală a ESG

- 1.100. În cazul în care realizarea ESG este externalizată, societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să se asigure că au o înțelegere adecvată a modelelor matematice pe care se bazează ESG și a procesului de calibrare, cu un accent special pe metodele și ipotezele utilizate și pe limitările ESG și ar trebui fie informate continuu cu privire la modificările semnificative.

Recomandarea 57 - Procesul de calibrare: datele de piață și alegerea instrumentelor financiare

- 1.101. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că procesul de calibrare a ESG utilizat pentru evaluarea realistă, se bazează pe datele din piețele financiare care sunt diversificate, lichide și transparente, astfel cum sunt definite la articolul 1 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35 și care reflectă condițiile de piață actuale. În cazul în care acest lucru nu este posibil, societățile ar trebui să utilizeze alte prețuri de piață, acordând atenție deviațiilor și asigurându-se că ajustările pentru acestea sunt realizate într-un mod deliberat, obiectiv și fiabil.
- 1.102. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să fie în măsură să demonstreze că alegerea instrumentelor financiare utilizate în procesul de calibrare este relevantă, având în vedere caracteristicile obligațiilor de asigurare sau de reasigurare (de exemplu, opțiuni încorporate și garanții financiare).

Recomandarea 58 - Teste (exactitate, stabilitate și convergența cu piața)

- 1.103. Atunci când societățile de asigurare sau de reasigurare folosesc ESG pentru modelarea stocastică a rezervelor tehnice, acestea ar trebui să fie în măsură să demonstreze autorităților de supraveghere competente exactitatea, stabilitatea

și convergența cu piața a ESG. Ar trebui evaluată o măsură de exactitate a ESG (cel puțin o analiză de eroare Monte Carlo).

1.104. Pentru a demonstra stabilitatea ESG, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să testeze sensibilitatea evaluării unor obligații tipice la variația unor parametri în procesul de calibrare.

1.105. Pentru a demonstra convergența cu piața a ESG, cel puțin unele dintre următoarele teste ar trebui efectuate pe setul de scenarii generate de ESG și folosite în evaluare:

(a) teste de calibrare: verificarea respectării cerințelor prevăzute la articolul 22 alineatul (3) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35;

(b) teste martingală: verificarea testului martingală pentru clasele de active (acțiuni, obligațiuni, bunuri imobiliare, curs de schimb etc.) utilizate în procesul de calibrare a ESG, precum și pentru unele strategii simple pentru portofoliul de investiții;

(c) teste de corelare: compararea corelațiilor simulate cu corelațiile istorice.

1.106. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că testele de exactitate, stabilitate și convergență cu piața ale ESG sunt efectuate cu regularitate și cel puțin anual.

Recomandarea 59 - Generatoare de numere aleatorii și pseudoaleatorii

1.107. Societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să se asigure că generatoarele de numere (pseudo)aleatorii utilizate de un ESG sunt testate în mod corespunzător.

Recomandarea 60 - Adecvarea continuă a ESG

1.108. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să dispună de proceduri adecvate pentru a se asigura că un ESG rămâne în permanență adecvat pentru calcularea rezervelor tehnice.

Calcularea marjei de risc

Recomandarea 61 - Metodele de calculare a marjei de risc

1.109. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să evalueze dacă o proiecție completă a tuturor cerințelor de capital de solvabilitate viitoare este necesară pentru a reflecta natura, amploarea și complexitatea riscurilor care stau la baza obligațiilor de asigurare și de reasigurare ale societății de referință într-un mod proporțional. În acest caz, societățile ar trebui să efectueze aceste calcule. În caz contrar, pot fi utilizate metode alternative pentru a calcula marja de risc, asigurându-se adecvarea metodei alese pentru a reflecta profilul de risc al societății.

1.110. În cazul în care metodologiile simplificate sunt utilizate pentru a calcula cea mai bună estimare, societățile ar trebui să evalueze impactul ulterior pe care utilizarea unor astfel de metodologii îl poate avea asupra metodelor disponibile

pentru a calcula marja de risc, inclusiv utilizarea metodelor simplificate pentru proiectarea viitoare a SCR.

Recomandarea 62 - Ierarhia metodelor de calculare a marjei de risc

1.111. Atunci când se stabilește care este cel mai adecvat nivel al ierarhiei prezentate mai jos, societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să asigure o complexitate a calculării care nu depășește ceea ce este necesar pentru a reflecta natura, amploarea și complexitatea riscurilor care stau la baza obligațiilor de asigurare și de reasigurare ale societății de referință, în mod proporțional.

1.112. Societățile ar trebui să aplice ierarhia metodelor consecvent cu cadrul stabilit la definirea principiului proporționalității și necesitatea de evaluare a riscurilor în mod corespunzător.

1.113. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să folosească următoarea ierarhie ca bază de luare a deciziilor cu privire la metodele utilizate pentru proiectarea viitoarelor cerințe de capital de solvabilitate:

- **Metoda 1)** Se aproximează riscurile sau subriscurile individuale în unele dintre sau în toate modulele și submodulele utilizate pentru calcularea cerințelor de capital de solvabilitate viitoare, așa cum este prevăzut la articolul 58 litera (a) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.
- **Metoda 2)** Se aproximează întreaga cerință de capital de solvabilitate, pentru fiecare an viitor menționat la articolul 58 litera (a) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, printre altele, cu ajutorul raportului dintre cea mai bună estimare în acel an viitor și cea mai bună estimare la data evaluării.

Această metodă nu este adecvată atunci când valoarea celei mai bune estimări este negativă la data de evaluare sau la datele ulterioare.

Această metodă ia în considerare maturitatea și modul de decontare a obligațiilor, net de reasigurare. Prin urmare, ar trebui să se analizeze modul în care este calculată cea mai bună estimare a rezervelor tehnice, net de reasigurare. De asemenea, ar trebui să se analizeze dacă ipotezele cu privire la profilul de risc al societății pot fi considerate neschimbate în timp. Acest lucru include:

- (a) pentru toate riscurile de subscriere, se analizează dacă subriscurile care compun riscul de subscriere sunt aceleași;
- (b) pentru riscul de contrapartidă, se analizează dacă media calității creditului reasuratorilor și al vehiculelor investiționale (SPV) este aceeași;
- (c) pentru riscul de piață, se analizează dacă riscul de piață semnificativ în raport cu cea mai bună estimare netă este același;
- (d) pentru riscul operațional, se analizează dacă proporțiile de participare ale reasuratorilor și vehiculelor investiționale la obligații sunt aceleași;

- (e) pentru ajustare, se analizează dacă capacitatea rezervelor tehnice de a acoperi pierderile în raport cu cea mai bună estimare netă este aceeași.

În cazul în care unele dintre aceste ipoteze sau toate aceste ipoteze nu sunt valabile, societatea ar trebui să efectueze cel puțin o evaluare calitativă pentru a stabili cât de semnificativă este abaterea de la ipoteze. Dacă impactul abaterii nu este semnificativ în comparație cu marja de risc în ansamblu, atunci această metodă poate fi utilizată. În caz contrar, societatea ar trebui fie să ajusteze formula în mod corespunzător, fie să fie încurajată să utilizeze o metodă mai sofisticată.

- **Metoda 3)** Se aproximează suma actualizată a tuturor cerințelor de capital de solvabilitate viitoare într-un singur pas, fără a aproxima cerințele de capital de solvabilitate pentru fiecare an viitor separat, astfel cum este menționat la articolul 58 litera (b) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, printre altele, utilizând durata modificată a obligațiilor de asigurare ca factor de proporționalitate.

Atunci când se decide aplicarea unei metode bazate pe durata modificată a obligațiilor de asigurare, ar trebui să fie acordată atenție valorii duratei modificate, pentru a fi evitate rezultatele irelevante pentru marja de risc.

Această metodă ia în considerare maturitatea și modul de decontare a obligațiilor, net de reasigurare. Prin urmare, ar trebui să se analizeze modul în care a fost calculată cea mai bună estimare a rezervelor tehnice, net de reasigurare. De asemenea, ar trebui să se analizeze dacă ipotezele cu privire la profilul de risc al societății pot fi considerate neschimbate în timp. Acest lucru include:

- (a) pentru SCR de bază, se analizează dacă proporția și componența riscurilor și subriscurilor nu se schimbă de-a lungul anilor;
- (b) pentru riscul de contrapartidă, se analizează dacă media calității creditului reasiguratorilor și al vehiculelor investiționale (SPV) este aceeași;
- (c) pentru riscul operațional și riscul de contrapartidă, se analizează dacă durata modificată este aceeași pentru obligațiile calculate net și brut de reasigurare;
- (d) se analizează dacă riscul de piață semnificativ în raport cu cea mai bună estimare netă rămâne același de-a lungul anilor;
- (e) pentru ajustare, se analizează dacă capacitatea rezervelor tehnice de a acoperi pierderile în raport cu cea mai bună estimare netă rămâne aceeași de-a lungul anilor.

O societate care intenționează să utilizeze această metodă ar trebui să analizeze în ce măsură aceste ipoteze sunt valabile. În cazul în care unele dintre aceste ipoteze sau toate aceste ipoteze nu sunt valabile, societatea ar trebui să efectueze cel puțin o evaluare calitativă pentru a stabili cât de semnificativă este abaterea de la ipoteze. Dacă impactul abaterii nu

este semnificativ în comparație cu marja de risc în ansamblu, atunci simplificarea poate fi utilizată.

În caz contrar, societatea ar trebui fie să ajusteze formula în mod corespunzător, fie să fie încurajată să utilizeze o metodă mai sofisticată.

- **Metoda 4)** Se aproximează marja de risc prin calcularea acesteia ca procent din cea mai bună estimare.

Conform acestei metode, marja de risc ar trebui să fie calculată ca procent din cea mai bună estimare a rezervelor tehnice, net de reasigurare la data de evaluare. Atunci când decide cu privire la procentul care urmează să fie utilizat pentru o anumită linie de afaceri, societatea ar trebui să ia în considerare faptul că acest procent este probabil să crească în cazul în care durata modificată a obligațiilor de asigurare - sau o altă măsură a modului de decontare a acestor obligații - crește.

Societățile ar trebui să acorde atenția cuvenită naturii foarte simpliste a acestei abordări; aceasta ar trebui să fie utilizată numai în cazul în care s-a demonstrat că niciuna dintre abordările mai sofisticate referitoare la marja de risc din ierarhia de mai sus nu poate fi aplicată.

Atunci când societățile se bazează pe această metodă la calcularea marjei de risc, acestea vor trebui să justifice și să documenteze raționamentul pentru procentele folosite pentru fiecare linie de afaceri. Această justificare și raționamentul respectiv ar trebui să ia în considerare caracteristicile specifice ale portofoliilor în curs de evaluare. Societățile nu ar trebui să utilizeze această metodă când se înregistrează valori negative ale celei mai bune estimări.

- 1.114. Fără a aduce atingere evaluării proporționalității și dispozițiilor articolului 58 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile de asigurare și de reasigurare pot folosi simplificările definite în anexa tehnică IV atunci când aplică ierarhia de metode.

Recomandarea 63 - Alocarea marjei de risc globale

- 1.115. În cazul în care este prea complicat să se calculeze cu exactitate contribuția liniilor individuale de afaceri la cerința generală de capital de solvabilitate pe durata de viață a întregului portofoliu, societăților de asigurare și de reasigurare ar trebui să li se permită să aplice metode simplificate pentru a alocă marja de risc globală pe liniile individuale de afaceri, care sunt proporționale cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor implicate. Metodele aplicate trebuie să fie consecvente în timp.

Calcularea rezervelor tehnice ca întreg

Recomandarea 64 - Evidențierea incertitudinii

- 1.116. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să înțeleagă, pentru a replica în mod fiabil fluxurile viitoare de trezorerie asociate obligațiilor de asigurare sau de reasigurare, având în vedere incertitudinea inerentă, că

fluxurile de trezorerie ale instrumentelor financiare nu trebuie să furnizeze numai același quantum estimat ca al fluxurilor de trezorerie asociate obligațiilor de asigurare sau de reasigurare, ci și aceeași structură a variabilității.

Recomandarea 65 - Replicarea fiabilă

1.117. Societățile de asigurare și de reasigurare nu ar trebui să considere viitoarele fluxuri de trezorerie asociate obligațiilor de asigurare sau de reasigurare ca fiind replicate în mod fiabil dacă:

- (a) una sau mai multe caracteristici ale fluxurilor de trezorerie viitoare, printre altele valoarea estimată, volatilitatea sau alte caracteristici, depind de riscurile a căror structură specifică în cadrul societății nu poate fi regăsită la instrumentele tranzacționate în mod activ pe piețele financiare;
- (b) informațiile actuale privind tranzacționarea și prețurile nu sunt în mod normal disponibile publicului, din cauza faptului că una sau mai multe caracteristici ale fluxurilor de trezorerie viitoare depind în mod cert de evoluția factorilor specifici societăților, cum ar fi cheltuielile sau costurile de achiziție; sau
- (c) una sau mai multe caracteristici ale fluxurilor de trezorerie viitoare depind de evoluția unor factori externi societății, pentru care nu există instrumente financiare ale căror valori de piață fiabile să fie observabile.

Recomandarea 66 - Perturbările pe termen scurt

1.118. În cazul în care o piață activă și transparentă nu îndeplinește temporar una sau mai multe dintre condițiile pentru a fi considerată diversificată și lichidă și se estimează în mod rezonabil ca aceste condiții să fie din nou îndeplinite în următoarele trei luni, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să utilizeze prețurile observate în acea perioadă, în sensul prezentului ghid.

1.119. Societățile ar trebui să evalueze dacă utilizarea acestor prețuri are drept rezultat o eroare semnificativă în evaluarea rezervelor tehnice.

Recomandarea 67 - Separarea obligațiilor evaluate ca întreg

1.120. În cazul în care în același contract există un număr de fluxuri de trezorerie viitoare care îndeplinesc toate condițiile pentru a calcula rezervele tehnice ca întreg și alte fluxuri de trezorerie viitoare care nu îndeplinesc unele dintre aceste condiții, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să separe cele două seturi de fluxuri de trezorerie. Pentru primul set de fluxuri de trezorerie nu este necesară calcularea separată a celei mai bune estimări și a marjei de risc, dar societăților ar trebui să li se solicite să efectueze calcularea separată pentru al doilea set de fluxuri de trezorerie. În cazul în care separarea propusă nu este posibilă, în special atunci când există o interdependență semnificativă între cele două seturi de fluxuri de trezorerie, societăților ar trebui să li se solicite să efectueze separat calcularea celei mai bune estimări și a marjei de risc pentru întregul contract.

Primele viitoare

Recomandarea 68 - Fluxurile de trezorerie ale primelor viitoare versus primele de încasat

1.121. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să stabilească fluxurile de trezorerie ale primelor viitoare în cadrul limitelor contractuale la data evaluării și ar trebui să includă în calcularea celei mai bune estimări a obligațiilor acele fluxuri de trezorerie viitoare ale primelor care sunt scadente după data de evaluare.

1.122. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să trateze în bilanț primele care sunt scadente până la data de evaluare ca prime de încasat până la primirea sumelor.

Calcularea rezervei de daune

Recomandarea 69 - Metodele pentru calcularea rezervei de daune avizate

1.123. Societățile de asigurare și de reasigurare nu ar trebui să includă rezerva de daune neavizate (IBNR) și nu ar trebui să includă cheltuielile nealocate aferente soluționării daunelor (ULAE) în calcularea rezervei de daune avizate care reprezintă componenta rezervei de daune pentru evenimentele generatoare de daune, notificate asigurătorului.

1.124. Există două metode posibile de estimare a rezervei de daune avizate:

- luarea în considerare a numărului de daune avizate și costul mediu al acestora;
- estimarea de la caz la caz.

Recomandarea 70 - Metodele de calculare a rezervei de daune neavizate

1.125. În cazul în care tehnicile actuariale (de exemplu metoda *triunghiul daunelor*) sunt utilizate pentru a estima rezerva de daune neavizate (IBNR), societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să acorde o atenție deosebită faptului dacă ipotezele care stau la baza tehnicilor sunt valide sau dacă sunt necesare ajustări ale structurii evoluției daunelor, pentru a reflecta în mod corespunzător evoluția viitoare probabilă.

Recomandarea 71 - Metodele de evaluare a cheltuielilor aferente soluționării daunelor - cheltuielile nealocate aferente soluționării daunelor (ULAE)

1.126. Atunci când societățile de asigurare și de reasigurare aplică o metodă simplificată pentru rezerva cheltuielilor aferente soluționării daunelor, bazată pe un procent estimat din rezerva de daune, conform anexei tehnice II, acest lucru ar trebui luat în considerare numai atunci când cheltuielile se poate estima în mod rezonabil că sunt proporționale cu rezervele ca întreg, în cazul în care acest procent este stabil în timp și în cazul în care cheltuielile se distribuie uniform pe durata de viață a portofoliului de daune ca întreg.

Calcularea rezervei de prime

Recomandarea 72 - Acoperirea

1.127. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că rezerva de prime la data evaluării include evaluarea tuturor obligațiilor recunoscute în cadrul limitelor contractelor de asigurare sau de reasigurare, pentru expunerile la evenimentele generatoare de daune viitoare, în cazul în care:

(a) acoperirea a început înainte de data evaluării;

(b) acoperirea nu începe înainte de data evaluării, dar societatea de asigurare sau de reasigurare este contrapartida contractului de asigurare sau de reasigurare care furnizează acoperirea.

1.128. Fără a aduce atingere evaluării proporționalității și dispozițiilor articolului 36 alineatul (2) din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile pot aplica simplificarea descrisă în anexa tehnică III.

Recomandarea 73 - Analizarea proiecțiilor costurilor aferente daunelor

1.129. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că la evaluarea fluxurilor de trezorerie aferente daunelor incluse în rezerva de prime se ia în considerare adecvat incidența daunelor viitoare și costurile aferente, inclusiv probabilitatea de înregistrare a unor daune latente sau a unor daune cu frecvență scăzută și severitate ridicată.

Recomandarea 74 - Incertitudinea acțiunilor deținătorilor de polițe

1.130. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că la evaluarea rezervei de prime se ține cont de posibilitatea ca deținătorii de polițe să își exercite opțiunile de a extinde sau reînnoi un contract sau de a anula sau termina contractul înainte de sfârșitul perioadei acoperite.

Recomandarea 75 - Rezerva de prime negativă

1.131. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că, în cazul în care valoarea actualizată a intrărilor viitoare de fluxuri de trezorerie depășește valoarea actualizată a ieșirilor viitoare de fluxuri de trezorerie, rezerva de prime, exclusiv marja de risc, este negativă.

Calcularea profiturilor estimate din primele viitoare (EPIFP)

Recomandarea 76 - Separarea obligațiilor de asigurare

1.132. În vederea efectuării calculării prevăzute la articolul 260 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să separe obligațiile de asigurare în cele atribuibile primelor deja încasate și cele atribuibile primelor aferente portofoliului activ, care sunt de încasat în viitor.

Recomandarea 77 - Ipotezele folosite pentru calcularea EPIFP

1.133. În scopul calculării rezervelor tehnice fără marjă de risc, în ipoteza că primele legate de contractele de asigurare și de reasigurare în vigoare estimate a fi încasate în viitor nu sunt încasate, societățile ar trebui să aplice aceeași metodă actuarială utilizată la calcularea rezervelor tehnice fără marja de risc în conformitate cu articolul 77 din Directiva Solvabilitate II, cu următoarele ipoteze modificate:

- (a) contractele ar trebui să fie tratate ca și cum acestea continuă să fie în vigoare, mai degrabă decât să fie considerate ca fiind răscumpărate;
- (b) indiferent de condițiile legale sau contractuale aplicabile contractului, calcularea nu ar trebui să includă penalități, reduceri sau alte tipuri de ajustări ale valorii actuariale teoretice a rezervelor tehnice fără marjă de risc, calculată ca și cum contractul ar continua să fie în vigoare;
- (c) celelalte ipoteze ar trebui să rămână neschimbate.

Metodologiile pentru calcularea sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și de la vehiculele investiționale

Recomandarea 78 - Gradul de alocare pentru programele de reasigurare viitoare

1.134. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să recunoască fluxurile de trezorerie viitoare aferente programelor noi de reasigurare, care acoperă obligațiile deja recunoscute în bilanț, în măsura în care acestea înlocuiesc programele de reasigurare care expiră și se poate demonstra că îndeplinesc condițiile menționate mai jos:

- (a) societatea de asigurare sau de reasigurare are adoptată o politică scrisă privind înlocuirea programului de reasigurare;
- (b) înlocuirea programului de reasigurare nu se realizează cu o frecvență mai mare de trei luni;
- (c) înlocuirea programului de reasigurare nu este condiționată de evenimente viitoare care nu pot fi controlate de societatea de asigurare sau de reasigurare. În cazul în care înlocuirea programului de reasigurare este condiționată de evenimente viitoare aflate sub controlul societății de asigurare sau de reasigurare, atunci condițiile ar trebui să fie clar documentate în politica scrisă menționată la litera (a);
- (d) înlocuirea programului de reasigurare ar trebui să fie realistă și în conformitate cu practicile de afaceri și strategia de afaceri curente ale societății de asigurare sau de reasigurare. Societatea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să poată verifica dacă înlocuirea este realistă prin compararea înlocuirii asumate cu înlocuiri realizate anterior de către societatea de asigurare sau de reasigurare;
- (e) riscul ca programul de reasigurare să nu poată fi înlocuit din cauza restricțiilor de capacitate este nesemnificativ;

- (f) se realizează o estimare adecvată a primei de reasigurare viitoare care urmează a fi plătită, care reflectă riscul de creștere al costului de înlocuire a programelor de reasigurare existente;
- (g) înlocuirea programului de reasigurare nu este contrară cerințelor care se aplică acțiunilor de management viitoare prevăzute la articolul 236 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35.

Recomandarea 79 - Calculul simplificat al sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și de la vehiculele investiționale - rezerva de prime

1.135. Pentru a estima valoarea sumelor recuperabile din reasigurare din rezerva de prime de reasigurare brută, în cazul în care se aplică un calcul simplificat, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să aplice un factor de conversie de la brut la net separat fluxurilor de trezorerie de ieșire și societățile ar trebui să aplice un factor de conversie de la brut la net diferit pentru fluxurile de trezorerie de intrare. Societățile ar trebui să determine factorul de conversie de la brut la net pentru fluxurile de trezorerie de ieșire pe baza examinării daunelor trecute, cu luarea în considerare a programului de reasigurare aplicabil viitor. Factorul de conversie de la brut la net pentru fluxurile de trezorerie de intrare ar trebui să se bazeze pe primele brute și primele de reasigurare relative care urmează să fie încasate și plătite.

1.136. Societățile pot aplica simplificările prezentate în anexa tehnică V, fără a aduce atingere dispozițiilor din primul paragraf al acestui ghid și evaluării proporționalității.

Recomandarea 80 - Calculul simplificat al sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și de la vehiculele investiționale - rezerva de daune

1.137. În ceea ce privește rezerva de daune pentru sumele recuperabile din reasigurare, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să utilizeze tehnici de conversie de la brut la net separate, fie pentru fiecare an de eveniment, fie pentru fiecare an de subscriere incomplet pentru o anumită linie de afaceri sau grupă de riscuri omogene, după cum este cazul.

Recomandarea 81 - Calculul simplificat al ajustării riscului de contrapartidă

1.138. În cazul calculului simplificat al ajustării pentru riscul de contrapartidă, stipulat în articolul 61 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, care se bazează pe ipoteza că probabilitatea de neîncasare a creanțelor de la contrapartide rămâne constantă de-a lungul timpului, societățile de asigurare și reasigurare ar trebui să analizeze dacă această ipoteză este realistă, ținând seama de nivelul de calitate a creditului contrapartidei și de durata modificată a sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și de la vehicule investiționale.

Principiile generale în ceea ce privește metodologiile pentru calcularea rezervelor tehnice

Recomandarea 82 - Perioada de proiecție

1.139. Atunci când evaluează dacă perioada de proiecție și momentul plății fluxurilor de trezorerie către deținătorii de polițe sunt proporționale în cursul anului, societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia cel puțin în considerare următoarele caracteristici:

- (a) gradul de omogenitate al fluxurilor de trezorerie;
- (b) nivelul de incertitudine, adică măsura în care fluxurile de trezorerie viitoare pot fi estimate;
- (c) natura fluxurilor de trezorerie.

Secțiunea 5: Validarea

Recomandarea 83 - Proporționalitatea validării rezervelor tehnice

1.140. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să solicite funcției actuariale să se asigure că procesul de validare este proporțional, având în vedere importanța impactului ipotezelor, aproximărilor și metodologiilor asupra evaluării rezervelor tehnice, atât separat, cât și în combinație..

Recomandarea 84 - Selectarea metodelor și proceselor de validare

1.141. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să solicite funcției actuariale să analizeze care sunt metodele și procesele de validare cele mai adecvate, în funcție de caracteristicile obligațiilor și utilizarea estimată a metodelor sau proceselor respective.

Recomandarea 85 - Metodele calitative și cantitative

1.142. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să solicite funcției actuariale să se asigure că procesul de validare se aplică atât aspectelor cantitative, cât și celor calitative și nu se rezumă la compararea estimărilor cu rezultatele. Acesta ar trebui să includă aspecte calitative, cum ar fi evaluarea mecanismelor de control, documentarea, interpretarea și comunicarea rezultatelor.

Recomandarea 86 - Procesul de validare periodică și dinamică

1.143. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să solicite funcției actuariale să deruleze un proces de validare periodică și dinamică în care să optimizeze periodic metodele de validare pentru a încorpora experiența dobândită din desfășurarea validărilor anterioare și ca răspuns la modificarea condițiilor de piață și de funcționare.

Recomandarea 87 - Compararea cu datele anterioare - abaterile

1.144. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că funcția actuarială:

- a) identifică abaterea totală între datele privind daunele estimate și cele reale;
- b) analizează abaterea totală în funcție de sursele principale ale acesteia și motivele abaterii;
- c) dacă abaterea nu pare a fi temporară, face recomandări cu privire la modificările aduse modelului sau la ipotezele utilizate.

1.145. Societățile ar trebui să se asigure că datele și tendințele relevante ale pieței sunt luate în considerare în cadrul comparării cu datele anterioare.

Recomandarea 88 - Compararea cu datele din piață pentru contractele cu opțiuni și garanții

1.146. Societățile de asigurare și de reasigurare ar trebui să analizeze dacă există o gamă de instrumente de piață disponibile pentru a replica acele contracte care includ opțiuni și garanții. În cazul în care este disponibil, prețul unor astfel de portofolii ar trebui să fie apoi comparat cu valoarea rezervelor tehnice, calculate ca suma dintre cea mai bună estimare (calculată folosind proiecțiile fluxurilor de trezorerie) și marja de risc.

Norme de conformare și de raportare

- 1.147. Prezentul document conține recomandări emise în temeiul articolului 16 din Regulamentul EIOPA. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul EIOPA, autoritățile competente și instituțiile financiare depun toate eforturile necesare pentru a respecta ghidurile și recomandările emise.
- 1.148. Autoritățile competente care respectă sau intenționează să respecte prezentul ghid ar trebui să-l integreze în mod adecvat în cadrul de reglementare sau de supraveghere.
- 1.149. Autoritățile competente transmit către EIOPA confirmarea respectării sau a intenției de a respecta prezentul ghid, expunând motivele nerespectării, în termen de două luni de la publicarea versiunilor traduse.
- 1.150. În absența unui răspuns până la expirarea acestui termen, se va considera că autoritățile competente nu respectă obligația de raportare și vor fi raportate ca atare.

Dispoziții finale referitoare la revizuri

- 1.151. Prezentul ghid face obiectul unei revizuri de către EIOPA.

Anexa tehnică I - Simplificarea pentru atribuirea cheltuielilor de regie

Cheltuielile de regie recurente sunt definite în modul următor:

$$ROA_t = RO_{last} \cdot \left(\frac{RO_{next}}{RO_{last}} \right)^{t/12} \cdot \frac{s+13-t}{12(s+12)}$$

unde:

s = durata preconizată în luni pentru a deconta integral obligațiile care decurg din contractul de asigurare, de la începutul perioadei de asigurare

$t = 1, \dots, 12$ luna perioadei de proiecție

RO_{last} = cheltuieli de regie recurente observate în ultimele 12 luni

RO_{next} = cheltuieli de regie recurente anticipate pentru următoarele 12 luni

ROA_t = cheltuieli de regie recurente atribuibile lunii t

Anexa tehnică II - Simplificarea pentru cheltuielile cu soluționarea daunelor

Simplificarea pentru rezerva pentru cheltuielile cu soluționarea daunelor pe baza estimării ca procent din rezerva de daune:

Această simplificare se bazează pe următoarea formulă, aplicată pentru fiecare linie de afaceri:

$$\text{Rezerva pentru ULAE} = R \times [\text{IBNR} + a \times \text{PCO_raportată}]$$

unde:

R = Media simplă sau ponderată a R_i pe o perioadă suficientă de timp

R_i = Cheltuieli de soluționare a daunelor plătite / (daune brute + regrese).

IBNR = rezerva pentru IBNR

PCO_raportată = rezerva de reasigurare brută pentru daune avizate

a = procentul din rezerva de daune

Anexa tehnică III - Simplificarea pentru rezerva de prime

Simplificarea pentru a obține cea mai bună estimare pentru rezerva de prime, bazată pe o estimare a ratei combinate în linia de afaceri în cauză:

Este nevoie de următorii parametri de intrare:

- (a) estimarea ratei combinate (CR) pentru linia de afaceri în timpul perioadei de lichidare a rezervei de prime;
- (b) valoarea actualizată a primelor viitoare pentru obligațiile aferente (în măsura în care primele viitoare se încadrează în limitele contractuale);
- (c) măsura de volum pentru prime necâștigate; se referă la activități începute la data evaluării și reprezintă primele pentru aceste activități începute, mai puțin primele care sunt deja câștigate pentru aceste contracte (determinat pe bază *pro rata temporis*).

Cea mai bună estimare este derivată din parametrii de intrare, după cum urmează:

$$BE = CR \cdot VM + (CR-1) \cdot PVFP + AER \cdot PVFP$$

unde:

- BE* = cea mai bună estimare a rezervei de prime
- CR* = estimarea ratei combinate pentru linia de afaceri pe bază brută de costuri de achiziție și anume, $CR = (\text{daune} + \text{cheltuieli aferente daunelor}) / (\text{prime câștigate, brut de cheltuielile de achiziție})$
- VM* = măsura de volum pentru prime necâștigate. Aceasta se referă la activități începute la data evaluării și reprezintă primele pentru acestea, mai puțin primele deja câștigate pentru aceste contracte. Această măsură ar trebui să fie calculată brut de cheltuielile de achiziție.
- PVFP* = valoarea actualizată a primelor viitoare (actualizate folosind structura temporală a ratei dobânzilor fără risc) furnizată, brut de comisioane.
- AER* = estimarea ratei cheltuielilor de achiziție pentru linia de afaceri.

Rata combinată pentru un an de eveniment (= an de producere) este definită ca raportul dintre cheltuieli și daunele produse pe o anumită linie de afaceri sau grupă omogenă de riscuri supra primele câștigate. Primele câștigate ar trebui să excludă ajustarea anului anterior. Cheltuielile ar trebui să fie cele atribuibile primelor câștigate, altele decât cheltuielile aferente daunelor. Daunele produse ar trebui să excludă rezultatul de închidere, adică ar trebui să fie totalul pentru daunele produse în

anul y al daunelor plătite (inclusiv cheltuielile aferente daunelor) în cursul anului și rezervele constituite la sfârșitul anului.

Alternativ, în cazul în care este mai practic, rata combinată pentru un an de eveniment poate fi considerată ca fiind suma dintre rata cheltuielilor și rata daunelor. Rata cheltuielilor este raportul dintre cheltuieli (altele decât cheltuielile aferente daunelor) și primele subscrise, iar cheltuielile sunt cele atribuibile primelor subscrise. Rata daunelor pentru un an de eveniment, pentru o anumită linie de afaceri sau grupă de riscuri omogenă, ar trebui determinată ca rata dintre dauna finală pentru daunele produse supra primele câștigate.

Anexa tehnică IV - Ierarhia simplificărilor pentru marja de risc

În ceea ce privește nivelul (1) al ierarhiei:

Riscul de subscriere pentru asigurările de viață

Simplificările permise la calcularea SCR pentru riscurile de mortalitate, longevitate și invaliditate, riscul de cheltuieli, riscul de revizuire și riscul de catastrofă se aplică la calcularea marjei de risc.

Riscul de subscriere pentru asigurările de sănătate

Simplificările permise la calcularea SCR pentru riscurile de mortalitate pentru asigurările de sănătate, longevitate pentru asigurările de sănătate, cheltuieli medicale de invaliditate - morbiditate, protecția venitului în caz de invaliditate - morbiditate, cheltuieli de sănătate și de reziliere în asigurarea de sănătate pe baze tehnice similare asigurării de viață se aplică la calcularea marjei de risc.

Riscul de subscriere pentru asigurările generale

La calcularea viitoarelor SCR pentru riscul de prime și rezerve ar putea fi utilizate simplificări dacă reînnoirile și activitățile viitoare nu sunt luate în considerare:

- Atunci când volumul primelor în anul t este mic în comparație cu volumul rezervei, volumul primei pentru anul t poate fi considerat 0. Un exemplu poate fi o activitate care nu cuprinde contracte multianuale, în cazul în care volumul de prime poate fi considerat 0 pentru toți anii viitori t unde $t \geq 1$.
- Dacă volumul primelor este zero, atunci cerința de capital pentru subscrierea pentru asigurări generale poate fi aproximată prin formula:

$$3 \cdot \sigma_{(res, mod)} \cdot PCO_{Net}(t),$$

unde $\sigma_{(res, mod)}$ reprezintă abaterea standard agregată pentru riscul de rezerve și $PCO_{Net}(t)$ cea mai bună estimare a rezervei de daune, net de reasigurare în anul t .

Abaterea standard agregată pentru riscul de rezerve $\sigma_{(res, mod)}$ ar putea fi calculată folosind pașii de agregare, așa cum este descris în articolul 117 din Regulamentul delegat al Comisiei 2015/35, considerând toate sumele aferente riscului de prime ca fiind egale cu zero.

Ca o simplificare suplimentară, se poate considera că estimarea specifică societății a abaterii standard pentru riscul de prime și riscul de rezerve rămâne neschimbată de-a lungul anilor.

De asemenea, cerința pentru riscul de subscriere pentru riscul de catastrofă este luată în considerare numai în ceea ce privește contractele de asigurare care există la $t = 0$.

Riscul de contrapartidă

Cerința de capital pentru riscul de contrapartidă cu privire la cedările în reasigurare poate fi calculată direct din definiția pentru fiecare segment și fiecare an. În cazul în

care expunerea la probabilitatea de neplată din partea reasigurătorilor nu variază considerabil de-a lungul anilor de evoluție, cerința de capital pentru acest risc poate fi aproximată prin aplicarea părții aferente reasigurătorilor din cea mai bună estimare la nivelul cerinței care se observă în anul 0.

Conform formulei standard, riscul de contrapartidă pentru cedările în reasigurare este evaluat pentru întregul portofoliu și nu pe segmente separate. În cazul în care riscul de contrapartidă pentru un segment este considerat a fi similar cu riscul de contrapartidă total sau în cazul în care riscul de contrapartidă pentru un segment este de importanță neglijabilă, atunci cerința de capital pentru acest risc poate fi stabilită prin aplicarea părții aferente reasigurătorilor din cea mai bună estimare la nivelul cerinței totale de capital pentru riscul de contrapartidă aferent reasigurătorilor în anul 0.

În ceea ce privește nivelul (2) al ierarhiei:

Prin utilizarea unui exemplu reprezentativ al unei metode proporționale, stabilirea SCR pentru societatea de referință pentru anul t ar putea fi realizată în felul următor:

$$SCR_{RU}(t) = SCR_{RU}(0) \cdot BE_{Net}(t) / BE_{Net}(0) \quad t = 1, 2, 3, \dots$$

unde:

$SCR_{RU}(t)$ = SCR calculat la momentul $t \geq 0$ pentru portofoliul obligațiilor de (re)asigurare al societății de referință;

$BE_{net}(t)$ = cea mai bună estimare a rezervelor tehnice, net de reasigurarea evaluată la momentul $t \geq 0$ pentru portofoliul obligațiilor de re(asigurare) al societății.

Simplificarea descrisă mai sus poate fi aplicată, de asemenea, la un nivel mai granular, adică pentru modulele și/sau submodulele individuale. Cu toate acestea, se remarcă faptul că numărul calculărilor efectuate este, în general, proporțional cu numărul de module și/sau submodule pentru care se aplică această simplificare. Mai mult decât atât, este necesar să se analizeze dacă o calculare mai granulară, așa cum este menționat mai sus, conduce la o estimare mai exactă a viitoarelor SCR utilizate la calcularea marjei de risc.

În ceea ce privește nivelul (3) al ierarhiei:

În ceea ce privește asigurările de viață, metoda bazată pe durată implică faptul că marja de risc $CoCM$ ar putea fi calculată conform următoarei formule:

$$CoCM = CoC \cdot Dur_{mod}(0) \cdot SCR_{RU}(0) / (1 + r_1)$$

unde:

$SCR_{RU}(0)$ = SCR calculată la momentul $t=0$ pentru portofoliul obligațiilor de (re)asigurare ale societății de referință;

$Dur_{mod}(0)$ = durata modificată a obligațiilor de (re)asigurare ale societății de referință, net de reasigurare la $t=0$;

CoC = rata costului capitalului.

Acolo unde $SCR_{RU}(0)$ include subriscurile semnificative care nu vor exista pe toată durata portofoliului (de exemplu, riscul de prime pentru asigurări generale pentru contractele neexpirate sau riscul de piață semnificativ), calcularea poate fi optimizată prin:

- excluderea acestor subriscuri din $SCR_{RU}(0)$ din calcularea de mai sus;
- calcularea contribuției acestor subriscuri la marja de risc în mod separat;
- agregarea rezultatelor (în cazul în care este posibil, permițând diversificarea).

În ceea ce privește nivelul (4) al ierarhiei:

Conform acestei simplificări, marja de risc $CoCM$ se calculează ca procent din cea mai bună estimare a rezervelor tehnice, net de reasigurare la $t = 0$, adică

$$CoCM = a_{lob} \cdot BE_{Net}(0)$$

unde:

$BE_{Net}(0)$ = cea mai bună estimare a rezervelor tehnice, net de reasigurare, după cum este evaluată la momentul $t = 0$ pentru portofoliul obligațiilor de (re)asigurare ale societății pentru linia de afaceri respectivă;

a_{lob} = un procent fix pentru linia de afaceri respectivă.

Anexa tehnică V - Calcularea simplificată a sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și de la vehiculele investiționale

În ceea ce privește rezervele de prime:

Simplificările prin conversie de la brut la net menționate mai jos la 2) în ceea ce privește rezerva de daune, ar putea fi, de asemenea, utilizate pentru calcularea sumelor recuperabile pentru rezerva de prime, adică rezerva de daune (acoperite, dar nu produse) aferente anului curent de eveniment (unde $i = n+1$), folosind partea proporțională (anticipată) a acoperirii de reasigurare pentru acest an. Aceasta este o metodă conservatoare pentru societatea de (re)asigurare cedentă, deoarece impactul reasigurării non-proporționale pentru anul curent de eveniment (activitate) nu este luat în considerare.

În ceea ce privește rezerva de daune:

1) Simplificarea prin conversie de la brut la net pentru RBNS („rezerve pentru daune individuale”)

Această simplificare folosește un raport „rezervă netă supra rezervă brută” pentru un portofoliu A, pentru a estima rezerva netă a unui alt portofoliu B (NPB), pe baza rezervei brute observabile a portofoliului B (GPB). Cu alte cuvinte, simplificarea prin conversie de la brut la net (GN) este dată ca:

$$GN = NPA/GPA$$

unde NPA și GPA reprezintă rezerva netă și respectiv brută ale portofoliului A. Această simplificare se aplică apoi pentru a calcula rezerva netă pentru portofoliul B, după cum urmează:

$$BPN = GN \times GPB$$

Următoarele criterii trebuie îndeplinite pentru a aplica această simplificare:

- Portofoliul de referință (A) este similar cu portofoliul (B) pentru care este utilizată simplificarea, conform principiul prevalenței economicului asupra juridicului.
- Raportul (GN) este stabilit prin intermediul datelor credibile și sustenabile. Acest lucru necesită un set de date de cel puțin doi ani.

Cedările în reasigurare variază în funcție de dimensiunea, stabilitatea financiară și aversiunea la risc a unei societăți, astfel încât este necesară o atenție deosebită atunci când se aplică un raport „net supra brut” de la un alt portofoliu de referință. Prin urmare, o astfel de metodă poate fi utilizată numai în cazurile în care se cunoaște că portofoliul de referință are o natură foarte asemănătoare propriului portofoliu. Chiar dacă acesta este cazul, procentul de cedare pentru reasigurarea non-proporțională depinde totuși în mare măsură de producerea efectivă a daunei maxime și, prin urmare, este foarte volatil.

2) Simplificarea prin conversie de la brut la net bazată pe daunele plătite cumulate (fluxurile de trezorerie cumulate)

Această simplificare determină o estimare a rezervei nete de daune utilizând rezerva brută de daune, în combinație cu o estimare a impactului acoperirii din reasigurare pe fiecare an de eveniment.

În ceea ce privește justificarea pentru utilizarea acestei simplificări, se observă că pentru anii de eveniment trecuți, structura de reasigurare pentru fiecare an este cunoscută și nu se va schimba (probabil) retroactiv. În consecință, poate fi utilizată o comparație a fluxurilor de trezorerie trecute cumulate nete supra brute pe linie de afaceri - diferențiate pe an de eveniment - pentru a obține o estimare a impactului reasigurării proporționale și non-proporționale pe fiecare an de eveniment (de exemplu, simplificarea prin conversie de la brut la net pe fiecare an de eveniment).

Pentru fiecare linie de afaceri, simplificările prin conversie de la brut la net pentru anii de eveniment incompleți (G_{Ni}), sunt prevăzute după cum urmează:

$$G_{Ni} = ANET_{,i,n-i} / Agross_{,i,n-i},$$

unde $Agross_{,i,n-i}$ și $ANET_{,i,n-i}$ reprezintă daunele cumulate plătite, brut și net de reasigurare, și n este cel mai recent an de eveniment cu valori observate pentru aceste fluxuri de trezorerie.

Aceste simplificări sunt apoi utilizate pentru a calcula rezerva de daune netă pe fiecare an de eveniment, care este:

$$PCONet_{,i} = G_{Ni} \times PCOGross_{,i}$$

unde $PCOGross_{,i}$ și $PCONet_{,i}$ reprezintă rezerva de daune brută și netă pe fiecare an de eveniment i .

Pentru a aplica această simplificare, daunele plătite cumulate, brute și nete, (fluxuri de trezorerie brute și nete) pe an de eveniment trebuie să fie disponibile pentru fiecare linie de afaceri.

Pentru anii de eveniment recent și mai ales ultimul an de eveniment (în cazul în care $i=n$), simplificarea prevăzută ar putea fi puțin prea mare din cauza faptului că daunele IBNR pot constitui o mare parte a rezervei de daune. Prin urmare, simplificarea respectivă este probabil să conducă la o supraestimare a rezervei nete în aceste cazuri.

Anexa tehnică VI - Calculul simplificat în cursul anului pentru marja de risc

Marja de risc la un moment dat în cursul anului viitor (adică $CoCMlob(t)$) ar putea fi calculată după cum urmează:

$$CoCM(t) = CoCM(0) \cdot BE_{Net}(t)/BE_{Net}(0), 0 < t < 1$$

unde:

$CoCM(0)$ = marja de risc calculată la momentul $t=0$ pentru portofoliul de obligații de (re)asigurare ale societății de referință;

$BE_{Net}(t)$ = cea mai bună estimare a rezervelor tehnice, net de reasigurarea evaluată la momentul $t \geq 0$ pentru portofoliul obligații de (re)asigurare ale societății de referință.